

عنوان مقاله:

حکمت سیاسی در ایران باستان بر مبنای خوانش سهروردی

محل انتشار:

پژوهشنامه علوم سیاسی، دوره 13، شماره 4 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

علی اکبر علیخانی - دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

«حکمت سیاسی» یک مفهوم ایرانی و اسلامی است که با فلسفه سیاسی و اندیشه سیاسی تفاوت دارد، اگر چه گاهی مترادف با فلسفه سیاسی نیز به کار رفته است. هدف این مقاله تبیین حکمت سیاسی در ایران باستان است و از سه طریق این هدف را دنبال کرده است. ابتدا به بیان معنای حکمت و حکمت سیاسی می پردازد، سپس به اجمال نشان می دهد که ایران باستان منشأ اصلی حکمت و حکمت سیاسی بوده است، و در پایان به برخی اصول حکمت سیاسی در ایران باستان می پردازد. ایرانیان تلاش می کردند در یک دستگاه فکری و فلسفی کلان با تکیه بر این اصول، شایستگان را به حکومت بگمارند، حکومت را به عدالت سوق بدهند و از ظلم حاکمان جلوگیری کنند. این اصول عبارتند از: تقسیم هستی به گیتی و مینو، نظریه حکیم حاکمی، فره ایزدی، فرکیانی، و رد نظریه تغلب. بخشی از استنادات مقاله به سهرودی فیلسوف بزرگ و بنیانگذار مکتب فلسفی اشراق است، چون او به خوبی این حکمت را نشان داده و مکتب فلسفی خود را نیز بر حکمت ایران باستان بنیان نهاده است.

کلمات کلیدی:

حکمت، حکمت سیاسی، ایران باستان، سهروردی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1229343>

